

SZ. KÁRPÁTHY KATA

MINDEN ÉS SEMMI

*Néztünk magunk elé, és nem tudtuk hová tenni magunkat, meg a történeteket,
legalábbis én nem,
töltött rövidet, ittunk, lekísértük sörrel, nem beszéltünk,
azon gondolkodtam, hogy ez vajon most micsoda,
fellángolás, talán, más nemigen, máshoz túl kevés,
ültem a kertszékben, szívtam a cigijét, és egy épkézláb mondat se jutott
eszembe, amit mondhatnék neki,
ő szólalt meg először;
szép idő van ma este, jó volt a séta, mondta,
nem tudtam mit válaszolni rá, kiürültem, az eget néztem a csillagokkal, és
ittam,
a telefon megint légiriadót jelzett,
ittunk és cigiztünk tovább, mintha mi sem történt volna, mert nekünk valóban
nem sokat mondott a megafon, nekiünk csak jelzett, hogy valahol baj van,
tudtuk, hogy az a valahol nem itt van, hanem messze, két-háromszáz kilo-
méterekre, ezzel ámitottuk a lelkünket, mintha a rakéta nem érhetne el ide,
ki tudja, eddig mi volt az a kiváltság, ami ezt a lokálbékét megelőlegezte,
üresen ültem, sört öntöttem magamba, de csak a
gyomrom telt meg a savas lével, meg a tudóm füsttel,
nem voltak érzelmeim, kiesett, kiszállt, mintha elváltak volna,
úgy éreztem, mintha belecseppentem volna a Kilátásba, csak pont a kilá-
tástalan részébe,
kilátástalan,
és jelenleg pohuj volt minden,
hogy történik-e valami, vagy nem,
hogy most itt vagyok, vagy nem,
ennyi volt, motyogtam magam elé,
néha hangosan gondolkodom, ami sokak számára bizarr;
nem tudtam ránézni, pedig akartam, a szemem kívánta a szemkontaktust,
de a testem
nem engedelmeskedett, pedig szerettem volna,
a szakításaim jutottak eszembe, akkor voltak ekkora csendek köztem és egy
férfi között, amikor nem tudtam mit mondani, csak lekoptassam, volt, akinek*

azt mondtam, hogy
bocsi, nem működik, és ez elég volt,
de volt, aki erőlködött, hogy próbáljuk meg újra,
ebből is volt, akit azzal le tudtam nyugtatni, hogy majd esetleg később,
persze, ebből a későbből soha nem lett semmi,
a másikat pedig csak úgy tudtam lerázni, hogy megtörtem a csendet, ordítottam, hogy
gyűlölöm,
és életem legnagyobb hibája volt,
aztán ott volt az, aki szó nélkül lelépett, csendet hagyott csak maga után,
kinzó, késpengével metszett csendet, amibe bele akartam halni,
ordítani akartam, de nem volt erőm, és nem hallotta volna meg,
szóval volt okom gyűlölni ezt a fajta csendet,
eszembe jutott a kórházi csend, amikor ott ültek mellettem anyámék, és az
orvos azt sorolta, mennyi gyógyszert és milyen mennyiségben vettem be,
amikor kiment, percekig csend volt, aztán elmentek, és én napokig nem
szólaltam meg,
sétálni akartam a mezőn, és lassúzni a térdig érő gazban,
közben meg emésztett a büntudat, és előre féltem a büntetéstől, de tudtam,
hogy nem csináltam semmit, igazából jutalmat érdemelnék, nem büntetést,
ezt majd Adonaj eldönti,
elfogyott az italunk,
két szál cigi maradt,
kéred a másikat? kérdezte,
igen, köszi, válaszoltam,
úgy adta át, mintha a Michelangelo-féle teremtés-festményben lettünk volna,
el is mondtam ezt neki,
végre, mosolygott, jó jel,
milyen jártas valaki a reneszánszban, mondta,
vagy a popkultúrában, mondtam, manapság az Ádám teremtése popkult
elem lett, mint
Frida Kahlo, aki azért többet érdemelne ennél,
nem értelek, nem az a lényeg, hogy minél több emberhez eljusson? kérdezte,
szerintem a minőség fontosabb, mint a mennyiség, bár, ha az ember meg
akar élni, nyilván valamelyest engednie kell, például én is bevállalom az
esküvői meg a babafotózásokat, máskülönbem nem futná kajára, és minden
ilyen hahninál arra gondolok, hogy elvesztegetem a tehetségemet, amikor

filterezek egy csecsemőfotót, és azon ügyködök egy fél napot, hogy a csörgő jó szögben álljon, miközben a lelkem a természetben van, és fotózná a valódi történéseket,

megértelek, mondta, én is vállalok be rendelésre festményeket, megfestem, és jók, megfelelnek a jó festmény paramétereinek, izléses keretet választok hozzá, persze, a vevőknek ez nem tetszik, és valami ocsmány, túlsúsított, aranyozott keretbe teszik a portréjukat, ami igazából elvesz a vizuális élményből, de nem mondhatok semmit, mert akkor meg ki veszi meg, viszont én nem élem meg ezt kudarcnak, éppen ellenkezőleg, elismerésként élem meg, hogy engem kérnek fel,

elismerés, de milyen? kérdeztem, a tömegé, a képet nemcsak esztéták látják, hanem egyszerű emberek is, felelte, és éppen ezért kell formálni a közízlést, nem pedig a közízlésnek kell formálnia a művészetet, mondtam, de nem is mondtam, szinte kiabáltam, annyira belelendültem,

tetszett neki a vehemenciám, ő nem ilyen, ő nyugodt, talán ez korral jár, nem tudom eldönteni, lehet, valamikor ő is ilyen volt, de most már nem, vagy mindig is ilyen lehetett?

ő tipikus flegmatikus alkat, én tipikus szangvinikus, némi kolerikussággal, beleéléssel érveltem a művész felelőssége mellett, ő pedig hallgatta, csendben,

Frida Kahlo is megfestette a családtagjait, mondta csendesen, de hogyan? kérdeztem, nem akárhogyan, feleltem a saját kérdésemre, az valódi önkifejezés volt, nem véletlenül inkább magát festette mindig, mert meg akarta érteni a világot,

de ő nem akart formálni, vetette közbe,

valóban nem, ismertem el, de amit letett az asztalra, az nem volt közönséges, és ettől félek, tudod, hogy belesüppedek a középszerűségbe, a középszerűségnek is vannak kiváló művelői, mondta,

igen, mondtam, de

nekem ez kevés, édeskevés,

én a legjobb akarok lenni,

én alkotni akarok,

én a legjobbat akarom nyújtani, fejlődni örökké, tökéletesedni,

látod, ezért nem süllyedsz el a középszerűségbe, mondta, mert te fejlődni akarsz,

és ez jó,
nem mertem az órára nézni, tudtam, hogy a holnapi programom vagy
csúszni fog, vagy én leszek alvatlan, mint mindig,
lassan mennünk kéne, mondtam,
felálltunk, összepakoltam az asztalt, mindent elrendeztem, elindultunk lassan
a szobáink felé, nem voltunk egymástól messze, egy emelettel feljebb volt,
szemben, így jól ráláttunk egymásra,
bekísérjelek? kérdezte,
inkább ne, mondtam,
az ajtódig hadd vigyem a dolgaidat, kérte,
jó, egyeztem bele,
az ajtóm előtt letette a táskákat, megölelt, megint elhajoltam,
bementem, de mielőtt bezártam volna az ajtót, muszáj voltam megszólalni,
mi marad meg mindebből? tettem fel a kérdést,
tudtam, hogy felesleges részletezni, pontosan érti, hogy mire értettem a
mindebből, megfordult, rá akart gyűjtani, realizálta, hogy nincs mit el-
szívnia, sóhajtott,
minden és semmi, felelte,
igaza volt, mert az emlékeket, ha törölöm is, ott lesznek a fotóim, amit töröl-
hetnék, de nem fogok, eldöntöttem, valamennyit elő fogok hívni a kis sötét
szobámban,
jó éjt, mondtam,
jó éjt, mondta,
bezártam az ajtót,
ismerem a beszélgetések algoritmusát,
a teljesen közönségesből haladunk a nem közönséges felé,
majd ismét visszakanyarodunk egy kliséhez, zárásként,
ez a beszélgetés pont ilyen közhelyzáppal zárult,
mert ugyanúgy a semmiről beszéltünk a végén, mint az elején.